

Jeg syns intensjonene for et norsk arkiv for videokunst et veldig gode. Slik jeg leser høringsutkastet dekker det de vesentlige behov og problemstillinger knyttet til et slikt arkiv og beskriver godt situasjonen norsk video kunst befinner seg i. Utkastet ser bakover i tid og samtidig tar det opp i seg teknologiens utfordringer i fremtiden.

Jeg ser også på et slikt arkiv som et viktig kompetansesenter som det argumenteres for. Dette er en institusjon jeg selv savner som norsk videokunstner, der jeg kan komme med spørsmål av juridisk og faglig art. (dog ikke som et videoverksted der jeg kan få hjelp til å redigere video'n min)

Jeg har noen kommentarer.

Når det gjelder arkivet burde det fokusere på å kursing av kunststudenter og etterutdanning kunstnere når det gjelder mastering og arkivering av egne videoverk. Det er liten kunnskap, tror jeg, blant norske videokunstnere om hvordan man skal bevare taper best mulig for ettertiden i eget studio. Mastering av video legges det liten vekt på under de videoworkshop. Jeg kan kun her snakke om de kursene jeg har deltatt på og min erfaring med KHIO.

Ved å knytte til seg en ekspertise på konservering av video kunst, kan denne kunnskapen også deles med videokunstneren.

Arkivet burde ha ansatt en tekniker, halv stilling, som er fagkyndig på dette området. Om det er liten kunnskap om dette i Norge vil jeg tro denne lett kan erverves med kursing og studiereiser.

Et kompetansesenter burde fungere som en bro mellom videokunst og film. Det er store fronter og fordommer mellom disse miljøene. Kunstnere burde foreksempel få informasjon om mulighetene til å søke penger eks hos Filmfondet. Kanskje kan arkivet har knyttet til seg en videokunst-konsulent, etter samme modell som konsulentene hos Filmfondet? Arkivet burde også bistå *filmfolk* med å søke penger til prosjekter som er mer vinklet som videokunst

Arkivet burde som kompetansesenter være behjelpelig med rettigheter på lyd og bilde. For eksempel når det gjelder nedlastede bilder fra internett, bruk av video funnet på internet. Tono og Bono burde trekkes inn.

Med tanke på hva man selger når man selger videokunst så burde et norsk arkiv for videokunst veilede kunstnere når de har gjort salg. Kanskje kan arkivet utforme en standart for salg av videokunst? Hva selger man? Og hva er det man gir kjøper? En slik standard burde være basert på det som praktiseres når det gjelder slag av video i inn -og utland, samt hva som er fornuftig. Jeg har selv gjort noen salg gjennom galleri og min erfaring er at de har liten kunnskap om hva man selger og hvordan man gjør det.

Senteret burde ha en ordning der også kunstneren kan registrere videoverk selv, melde inn. Noen kriterier burde stilles til verket før det kan registrere,

visning, utdanning, dokumentasjon etc. Jeg tror dette omtales i høringen, eks med kunstnett. Et videoarkiv kan ha noen av den samme løsningen. Kunstneren kan eks betale et lite gebyr selv for å få sitt verk konservert hvis det skulle bli en for stor økonomisk belastning.

Når det gjelder lokalisering ser jeg på Filmens Hus som det mest relevante. Lokalisering sammen med Nasjonalmuseet vil være for nært. Jeg tenker mest på arkivets innkjøpsbudsjett, her er det en fare for at Nasjonalmuseet ved en eventuell budsjettkutt en dag kan argumentere for at videokunst kjøper arkivet inn og dermed stikke seg unna. Arkivet kan slik bli et alibi for at de ikke kjøper inn videokunst og ikke utvider sin kompetanse og interesse for videokunst. Hvis et slikt arkiv er samlokalisert med Nasjonalmuseet, kan de til slutt integrere hele arkivet og dermed vanne ut. Ved en lokalisering med Filmens Hus vil arkivet ligge nær den faglige og tekniske kompetansen om konservering av film, et fagmiljø og tilgang på gode visningsmuligheter.

Jeg har i de senere årene hatt kontakt med en fransk kurator som er spesialisert innen videokunst, han driver også en liten institusjon som heter Transat Video i Caen. Han har snakket varmt om sine besøk til FilmForm, der de har oversikt over det som er svensk videokunst og effektivt kan veilede han som kurator på hva han ønsker å se av videokunst. Dette har han uttrykt har vært vanskelig i Norge, å manøvrere blant videokunstnere. Det har selvfølgelig hjulpet med OCAs arkiv, men dette et også et utvalgt knippe kunstnere og ikke nødvendigvis bestående av alle interessante norske videokunstnere.